

**Βόλος 25 Νοεμβρίου 2019
Του Σεραφείμ Αθανασίου.**

«Άδικες παρατηρήσεις ε. α. Στρατηγού Χωροφυλακής»

Δεν είμαι μαθημένος σε αντιπαραθέσεις και ποτέ δεν έχω έρθει σε προστριβές με συνάνθρωπό μου πολύ δε περισσότερο με συναδέλφους ακόμη και τότε που εν ενεργεία βρισκόμουν μέσα στο Σώμα της Χωροφυλακής.

Παίρνω αφορμή να γράψω αυτό το σημείωμα από ένα τηλεφώνημα εν συντάξει Στρατηγού Χωροφυλακής (έχω το όνομά του) που θέλοντας να με επαναφέρει «στην τάξη»- μια που και εγώ

προέρχομαι από το Σώμα της Χωροφυλακής όπως εκείνος-κυριολεκτικά με «ταρακούνησε».

Ας πάρω όμως τα πράγματα από την αρχή.

Στις 7 Νοεμβρίου 2019 στην εφημερίδα «Ταχυδρόμος» δημοσιεύτηκε ένα δικό μου αποχαιρετιστήριο που αφορούσε τον αποβιώσαντα αλησμόνητο δικό μου συνάδελφο και φίλο, τέως Αξιωματικό της Χωροφυλακής, Στάθη Ευσταθίου πατέρα του, γνωστού Ιατού Ουρολόγου, κ. Κωνσταντίνου Ευσταθίου.

Στο αποχαιρετιστήριο αναφερόμουν στο πως είχα γνωρίσει

εκείνον τον καλό συνάδελφο και στο πώς, σε μια δύσκολη για μένα στιγμή ψυχολογικής αστάθειας, ήρθε κοντά μου, μου συμπαραστάθηκε φιλικά και ζεστά σαν να με γνώριζε χρόνια και, χωρίς υπερβολή, εκείνη η ψυχολογική του συμπαράσταση κυριολεκτικά με είχε βγάλει από ένα λαβύρινθο απόγνωσης.

2-11-2019: Καλό σου ταξίδι, φίλε Στάθη.

Όμως στο ίδιο κείμενο-αποχαιρετιστήριο/προκειμένου να δικαιολογήσω τα όσα για το φίλο μου το Στάθη έγραφα και την 7-11-2019 στον «Ταχυδρόμο» δημοσιεύτηκαν/

αναφερόμουν και στην αιτία εκείνης της απόγνωσής μου που τόσο με είχαν φέρει οι δυνατές φωνές του τότε προϊσταμένου μας, Διοικητού Διοικήσεως Χωροφυλακής Βόλου.

Να όμως και το «ταρακούνημα μου», από τον ε. α. Στρατηγό Χωροφυλακής.

-Ντρίν, ντριν,ντριν, η τηλεφωνική μου συσκευή.

-Ορίστε, παρακαλώ.

-Καλημέρα σας, θέλω τον κ. Σεραφείμ Αθανασίου.

-Εγώ είμαι.

-Κύριε Σεραφείμ, είμαι ο ε. α. Στρατηγός Χωροφυλακής τάδε, δεν σας γνωρίζω προσωπικά ηλεκτρονικά όμως κατά καιρούς παρακολουθώ δικά σας γραπτά και θέλω να σας συγχαρώ επειδή μου αρέσουν. Και περισσότερο χαίρομαι γιατί γράφετε καλά λόγια ακόμη για συναδέλφους της παλιάς Χωροφυλακής όπως προχθές ηλεκτρονικά στον Ταχυδρόμο διάβασα για τον αποβιώσαντα συνάδελφό μας Στάθη Ευσταθίου και που κάποτε σας είχε συμπαρασταθεί σε μια δύσκολη, για σας, στιγμή.

-Σας ευχαριστώ Στρατηγέ.

-Όμως θα μου επιτρέψετε, συνέχισε ο Στρατηγός, να κάνω μια παρατήρηση.

-Ποια Στρατηγέ.

-Δεν μου άρεσε ο τρόπος που γράψατε και παρουσιάσατε την αυστηρότητα του τότε Διοικητού σας στη Διοίκηση Χωροφυλακής Βόλου και νομίζω ότι του προσάψατε ένα σωρό άστοχες κατηγορίες όταν σας κάλεσε για ένα σας παράπτωμα, και σας είχε-λέγατε- όρθιο μέσα στο γραφείο του, ενώ άλλοτε σας κέρναγε καφέ.

-Αυτό είναι αλήθεια Στρατηγέ.

-Μπορεί να είναι αλήθεια όμως, αυτά, δε γράφονται σε εφημερίδες γιατί τις διαβάζει και κόσμος που έχει την αστυνομία στη μπούκα του τουφεκιού και σχηματίζει γνώμη ότι οι τότε Αξιωματικοί Χωροφυλακής ακόμη και για τους υφισταμένους τους κρατούσαν βούρδουλα και εσείς κ. Σεραφείμ που τα γράφετε λέτε ότι αγαπάτε την αστυνομία και εγώ, συγγνώμη αλλά, δεν δέχομαι αυτή την «καμουφλαρισμένη» μομφή σας και πολύ έχω στενοχωρηθεί.

-Πότε καταταγήκατε στη Χωροφυλακή Στρατηγέ.

-Τι σημασία έχει αυτό, σας λέω όμως ότι κατατάγηκα μετά το 1975.

-Συνεπώς τη χρονιά που καταταγήκατε εσείς εγώ στη Χωροφυλακή βρισκόμουν 30 ολόκληρα χρόνια μια που κατατάγηκα το 1945 και, δικαιολογημένα, ηλικιακά σας περνάω 30 χρόνια αν στη χωροφυλακή πήγατε 20άχρονο παλικαράκι, όπως ήμουν και εγώ όταν κατατάγηκα.

-Τι θέλετε να πείτε με αυτό?

-Θέλω να πω ότι την οικογένεια της Χωροφυλακής εγώ την αγαπάω περισσότερο από σας επειδή και η αφεντιά μου κάποιο λιθαράκι πρόσθεσε στα προηγούμενα λιθαράκια και είναι άδικο να μου λέτε πως αυτό που έγραψα για άσχημη συμπεριφορά κάποιου Αξιωματικού, αντανακλά στην αριθμητική δύναμη των Αξιωματικών. Και παρά του ότι έχω 45 χρόνια απόστρατος όποτε μου δίδεται η ευκαιρία συνεχίζω να γράφω και να στηλιτεύω τους καθημερινούς κινδύνους που η Αστυνομία διατρέχει.

-Συγγνώμη Στρατηγέ εσείς ,μετά την αποστρατεία σας, έχετε γράψει κανένα άρθρο γι αυτά τα παιδιά που καθημερινά βρίζονται και όχι μόνο βρίζονται αλλά σκοτώνονται κιόλας.

-Σας ερωτώ Στρατηγέ με καλή πρόθεση έχετε γράψει κάτι, ακόμη και για κείνους που σας διαδέχτηκαν σε ανώτατο εννοώ βαθμό επειδή, κατά τη γνώμη μου, και οι εν ενεργεία Στρατηγοί ή άλλοι Αξιωματικοί χρειάζονται τόνωση του ηθικού τους, ακόμη και από αποστράτους συναδέλφους τους και τούτο γιατί κανένας τους, την σήμερον ημέρα, δεν μένει στο απυρόβλητο των αναρχικών και άλλων στοιχείων.

-Όχι δεν έχω γράψει κάτι με αυτό όμως δεν παύω να αγαπώ το Σώμα, από το οποίο προέρχομαι. Και θα μου επιτρέψετε να σας πω κύριε εξ Ανθυπασπιστών Μοίραρχε ότι αν καλά κατάλαβα δεν δέχεστε παρατηρήσεις γι' αυτό δεν σας κρύβω ότι μετάνιωσα που σας πήρα τηλέφωνο, γεια σας.

-Αυτά περίπου του είπα και μου είπε ο Στρατηγός και κατάμουτρα μου έκλεισε το τηλέφωνο, χωρίς να προλάβω να του απαντήσω ξανά.

Και τώρα αναγκαστικά από τη θέση αυτή, μια που δεν έχω το τηλέφωνό του (είναι απόρρητο), θέλω να ρωτήσω τον καλό Στρατηγό.

-Στη Σχολή Χωροφυλακής που φοιτήσατε σεβαστέ Στρατηγέ σας δίδαξαν να κλείνετε στους συνομιλητές σας κατάμουτρα το τηλέφωνο έστω και αν αυτοί, από

συμπώσεις, δεν πέρασαν την Πύλη της Σχολής όπου εσείς φοιτήσατε και, εξ Ανθυπασπιστών απόκτησαν βαθμό Μοιράρχου ή μπορεί να παρέμειναν και χωρίς προαγωγή όμως στα καθήκοντά τους προσφέρουν και περισσότερα από τους ανωτέρους τους και όπως λέγεται χωρίς τη βοήθεια του απλού χωροφύλακα ή του στρατιώτη οι πιο πάνω από αυτούς δεν αποδίδουν υπηρεσιακό έργο!

Ακούστε Στρατηγέ. Μένω με την εντύπωση ότι ο τότε Διοικητής μου του οποίου το όνομα δεν είχα αναφέρει στο γραπτό μου που διαβάσατε ίσως ήταν συγγενικό ή φιλικό σας πρόσωπο γι' αυτό μου κάνατε αυτές τις παρατηρήσεις και το ρίξατε στη Χωροφυλακή ότι δηλαδή ο κόσμος θα σκεπτόταν πως, με τα όσα εγώ έγραψα ,μέσα στη Χωροφυλακή θα βρισκότουσαν και ακατάλληλα πρόσωπα.

Στο άρθρο μου (βλέπε Ταχυδρόμο 7-11-2019)δεν είχα πει πολλά νομίζω όμως και άλλα να έλεγα το Σώμα της Χωροφυλακής και οι άριστοι Αξιωματικοί που είναι πολλοί θα παρέμειναν στο απυρόβλητο.

Ο καλός, κατά τα άλλα, τότε Διοικητής μας σε ένα ανώνυμο τηλεφώνημα που πήρε εναντίον μου είχε δυστυχώς απολέσει την ψυχραιμία του και οι άδικες προς εμένα παρατηρήσεις με τις δυνατές του φωνές, χωρίς να με αφήνει να πω δυο λόγια, ακουγόντουσαν πέρα από τα γραφεία της Διοικήσεως ακόμη και στους δρόμους Ιωλκού-Κωνσταντά, που τότε βρισκόταν η Διοίκηση.

Εμένα δε, χωρίς σε τίποτα να φταίω, 41 χρονών άνθρωπο-λέτε και ήμουνα δόκιμος χωροφύλακας- με είχε σε στάση προσοχής στο να ακούω αγριοφωνάρες με ανεβοκατεβασμένα νευρικά χέρια σε ρυθμούς λόγων και αυστηρών παρατηρήσεων μέχρις ότου εκείνα τα νευρικά του χέρια πήραν σβάρνα καφέδες , νερά και χαρτιά του γραφείου του που με στενοχώρια τα μάζευαν ο Υπασπιστής του Υπομοίραρχος Γιώργος Μπάκος και άλλοι συνάδελφοι των εκεί γραφείων χωρίς να τολμούν να ηρεμήσουν εκείνο το αγρίμι.

Και όλα τούτα για μια ανώνυμη τηλεφωνική καταγγελία που είχε δεχθεί και του είχε πει ότι με είδαν στην πλατεία της Αργαλαστής την χθεσινή τότε μέρα, που ήταν Κυριακή πρωί, να πίνω καφέ με την Βουλευτίνα της ΕΔΑ Μαρία Καραγιώργη και αυτό, ήταν αλήθεια.

Όμως στην παρέα μου δεν την είχα καλέσει εγώ που δεν την γνώριζα αλλά μόνη της ήρθε για να δει τον πρόεδρο της Κοινότητας Νίκο Παρησιάδη, έναν εκλεκτό πράγματι άνθρωπο, όπως και άλλους συγχωριανούς του για κακή μου όμως τύχη συνέπεσε, στην ίδια συντροφιά, να κάθεται και η αφεντιά μου, ως αστυνόμος του χωριού, που, κατά τη γνώμη του ανώνυμου τηλεφωνητή, έπρεπε να φύγω σκαστός επειδή ένας Εθνικόφρων Αστυνόμος, δεν μπορεί να κάθεται με μια κομμουνίστρια.

Μάταια προσπαθούσα να του πω πως βρέθηκα εκείνη επειδή τίποτα δεν ήθελε να ακούσει ενώ εκείνος έλεγε, έλεγε χωρίς να βάζει μέσα τη γλώσσα του.

Όπως αργότερα, από συναδέλφους, έμαθα ο ανώνυμος τον είχε φοβερήσει πως: Σε περίπτωση που δεν με τιμωρούσε θα έφτανε την καταγγελία ακόμη και σε βάρος του μέχρι το Αρχηγείο της Χωροφυλακής.

Και εκείνος για να μη του ζητήσουν ευθύνες φοβήθηκε τόσο αλλάζοντας σε μένα, φώτα και αδόξαστο.

Αυτά έλεγα προ ημερών στον «Ταχυδρόμο» τα ίδια λέω και τώρα με περισσότερες ίσως λεπτομέρειες που δεν θα έπρεπε να τις πω αλλά εσείς Στρατηγέ, με αναγκάσατε.

Ως προς το βαθμό του Μοιράρχου, τον οποίο εγώ εξ Ανθυπασπιστών απόκτησα, δικαιολογημένα και εδώ πρέπει να δώσω μια απάντηση για να μη συνεχίζει να σας τρώει η αγωνία πως και γιατί έμεινα πολύ πίσω από σας που ομολογώ ότι δεν είχα ούτε έχω και μεγάλο σεβντά επειδή έμεινα «στάσιμος».

Διαβάστε λοιπόν.

Το 1945 20άχρονος νέος με σοβαρότατες πλημμελείς γραμματικές αλλά και κοινωνικές γνώσεις αφήνοντας στο λασποχώρι μου αλέτρι και Βόδια (με εκείνα για χρόνια έκανα περισσότερη παρέα επειδή μου μοιάζανε και πολύ τα αγαπούσα) κατατάχθηκα στη Χωροφυλακή(με ένα απολυτήριο Δημοτικού Σχολείου) στην οποία/λόγω προηγούμενου πολέμου/ με τη σέσουλα έπαιρναν νέους, χωρίς να κοιτούν γραμματικές γνώσεις πέρα από την υγεία και την εθνικοφροσύνη της τότε εποχής.

Και πήγα στη Χωροφυλακή όχι να καζαντίσω αλλά να υπηρετήσω τη στρατιωτική μου θητεία μια που εκεί όλο και κάποια δραχμούλα θα εύρισκα στις τσέπες μου.Στη συνέχεια

ΡΟΔΟΣ 1947 :Υπηρεσία στη Στρατιωτική Διοίκηση

τα πολυσύχναστα κέντρα της επαχής εκείνης ματινές ώρες στα Σαββατοκύριακα όταν τα επιχειρήσεις ήταν κλειστά και ο εργαζόμενος πήγαιναν βόλτα στην παραλία. Τότε οι κροπλαστέια και εστιατόρια, με τραπέζια και χεδόν το δρόμο μέχρι τις 11 το βράδυ επειδή-τοτε- μόνο ποσηλατακια πολυ μικρών παιδιών κυκλοφορούσαν. Τη φωτογραφία, συγγνώμη, την «έκλεψα» από τα γκούγκλ, με τη βοήθεια του ηλεκτρονικού μου υπολογιστή.

και ως τροχονόμος χωροφύλακας το 1947 στα

Λαμία, έτος 1954

απελευθερωθέντα Δωδεκάνησα βρέθηκα και επειδή στη Ρόδο σε καλούς προϊσταμένους έπεσα (Μοίραρχος Σκορδέλης Νικόλαος Αστυνόμος και Αλέξανδρος Γεωργιάδης Αντι/ρχης Διοικητής Διοικήσεως) αυτοί οι καλοί Αξιωματικοί εμένα και

ΛΕΡΟΣ : Νοέμβριος 1950

1969 Καβάλα με το φίλο μου τον Αλέκο Παπαδόπουλο

δου τρεις άλλους συναδέλφους στο δτάξιο Βενετόκλειο Γυμνάσιο μας επέτρεψαν να φοιτήσουμε και στη Χωροφυλακή πλέον παρέμεινα χωρίς να έχω και βλέψεις βαθμών.

Όμως ο καλός μου Αστυνόμος, βλέποντας ίσως και τις όποιες

Ρόδος: Α' Αστυνομικό Τμήμα Ρόδου. Σε αυτό το Τμήμα και σε άλλες υπηρεσίες της πόλεως τηρήτησα επί 18 ολόκληρα χρόνια. Στο πρώτο ισόγειο βελάκι ήταν για δυο χρόνια το δικό μου γραφείο και το δεξιά στον Α' όροφο άλλο βελάκι ήταν για τρία χρόνια το υπνοδωμάτιό μου. Όμορφα χρόνια!!

Μικρές έστω βελτιώσεις μου σε γράμματα και γραφή, με πρότεινε να συμμετάσχω στον διαγωνισμό εξετάσεων για τη Σχολή Υπενωμοταρχών και χωρίς να το καταλάβω αφού διέκοψα τα μαθήματά μου στη Σχολή (Γουδί) βρέθηκα με σειρά επιτυχίας 125 σε κάπου 1000 διαγωνιζομένους.

Εγκύκλιος Διαταγή του Αρχηγείου Χωροφυλακής στην οποία αναγράφεται και το δικό μου όνομα, στις προαγωγικές εξετάσεις για τον βαθμό του Ανθυπασπιστού με σειρά επιτυχίας 91 σε περίπου, 600 συναδέλφους μου.

Επιστρέφοντας στη Ρόδο συνέχισα τη φοίτησή μου στο Γυμνάσιο και όταν/ ύστερα από πολλές υπηρεσιακές δυσκολίες λόγω αυξημένων καθηκόντων/ πήρα στα χέρια μου εκείνο το πολυπόθητο χαρτάκι αυτά τα χέρια, Στρατηγέ,

από συγκίνηση έτρεμαν γιατί επιθυμούσαν σε μικρότερη ηλικία να το είχαν πάρει όμως δε μπόραγαν επειδή ο δικός μου πατέρας, δεν ήταν σε θέση να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις που χρειαζόταν ένας μαθητής μακριά από το χωριό του γι' αυτό και συνέχισα να μεγαλώνω ανάμεσα σε γαϊδουράκια και Βόδια που το αλέτρι έσερναν.

Και κάποια χρονιά σε ένα άλλο διαγωνισμό σειρά επιτυχίας για τον βαθμό του Ενωμοτάρχη 79 ή 89 έφερα και ,αν καλά θυμάμαι, ανάμεσα σε κάπου 1200 διαγωνιζομένους για να ακολουθήσει αργότερα άλλη εξέταση στον βαθμό του Ανθυπασπιστού τον οποίο απόκτησα με 91 σειρά επιτυχίας και σε αριθμό διαγωνιζομένων κάπου 650 συναδέλφους ενωμοτάρχες.

Ως προς τη Σχολή των Ανθυπομοιράρχων εκεί δεν μπόρεσα να συμμετάσχω επειδή οι Κανονισμοί της Χωροφυλακής δεν

Σημείωση στις 14-11-2019 : Με το πέρασμα των χρόνων ξεθώριασαν και κυριολεκτικά έσβησαν τα ονόματα ΗΡΩΩΝ ανδρών της Χωροφυλακής που σε ενέδρες αναρχικών σκοτώθηκαν 22-9-1946, στην Αράχωβα (Καρυές) Σπάρτης, έντεκα (11) και 23-11-1946 στο Βασσαρά- Σπάρτης δέκα επτά (17). Ένα ερώτημά μου γιατί τους σκότωσαν?

Λιτόχωρο .Εδώ την 31 Μαρτίου 1946 θυσιάστηκαν και οι δικοί μου φίλοι. Αλλά γιατί έπεσαν?

επέτρεπαν συμμετοχή εγγάμων και εγώ ήμουνα έγγαμος και ανήκα φαίνεται-κατά τους Κανονισμούς-στη δεύτερη κατηγορία των οργάνων τάξεως.

Εσείς τι λέτε Στρατηγέ (και δεν το λέω με έπαρση αλλά μόνο εξηγήσεις δίνω) εάν συμμετείχα στις εξετάσεις δεν θα έφερνα καλή σειρά ή έστω και τελευταία για την εισαγωγή μου χωρίς να χρησιμοποιήσω και τις ευεργετικές διατάξεις Νόμων που και σήμερα ισχύουν γιατί και

εγώ ως γιος θύματος πολέμου (Ο πατέρας μου ήταν τραυματίας του Ελληνο-Βουλγαρικού Πολέμου 1913) στη Σχολή καθ υπέρβαση του αριθμού εισακτέων θα περνούσα και σήμερα, μένω με την εντύπωση ότι, θα «καμάρωνα» ως απόστρατος Στρατηγός και τούτο γιατί γνωστό είναι ότι οι μαθητές Ανθυπομοίραρχοι ή άλλων στρατιωτικών Σχολών και οι περισσότεροι Στρατηγοί φεύγουν και καλώς αυτό γίνεται και δίκαια ο βαθμός αυτός ,τους παρέχεται.

Τη Χωροφυλακή και την ενοποιημένη πλέον Ελληνική Αστυνομία την αγαπώ επειδή είναι η δεύτερή μου οικογένεια. Προέρχομαι από εκείνη αφού εκεί ανάλωσα 33 χρόνια της ζωής μου (1945-1978) και πέραν τούτου έχω τόσες πολλές δυσάρεστες ή ευχάριστες αναμνήσεις τις οποίες δεν μπορώ να ξεχάσω επειδή συναισθηματικά είμαι χειροπόδαρα με αυτές δεμένος και συνεχώς περιστρέφονται στο μυαλό μου ιδιαίτερα εκείνες του πρώτου

Εγώ με το φίλο μου Δημήτρη Κρικιώνη όταν ήρθε επίσκεψη στο Βόλο.

χρόνου (1946) εξόδου μου από τη Σχολή που θα με ακολουθήσουν και στην άλλη πιστεύω ζωή μου.

Οι συνάδελφοι που στο Λιτόχωρο την 31 Μαρτίου 1946 έπεσαν συμμαθητές

ΕΠΩΝΥΜΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΘΗΤΩΝ		
Έπαινος του 22-9-1946		
Α. Σ. Γεωργιάδης	Κυριακός Σ.	Ε. Κίμωνας
Νικολάου Σ.	Κυριακός Σ.	Ε. Αργυρίου
Υ. Π. Πλάτ	Κωνσταντίνος Ε.	Ε. Ελάσης

- ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ**
Ονομαστική κατακευμαγμένη ανδρών του Α' αποσπάσματος Σπάρτης Λοκμίας ως το χωρίον Βασσαρά Λοκμίας, της 23-11-1946.
1. ΚΡΗΤΙΚΟΣ Φραγκίσκος Ενωμίτης
 2. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Αριστέλης Χωροφύλαξ
 3. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ Γεράσιμος
 4. ΚΑΒΟΥΡΑΣ Δημήτριος
 - ΚΑΣΤΡΗΣ Ιωάννης
 - ΚΡΗΤΙΚΟΣ Σπυρίδων
 - ΛΑΓΓΙΑΣ Αθανάσιος
 - ΛΑΥΡΑΝΟΣ Αλέξανδρος
 - ΜΠΟΥΝΑΡΟΣ Γρηγόριος
 - ΜΠΟΥΡΑΣ Κωνσταντίνος
 - ΠΡΕΒΗΣ Δημήτριος
 - ΠΡΟΠΗΣ Ευστάθιος
 - ΣΑΡΑΝΤΟΣ Νικόλαος
 - ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ Γεώργιος
 - ΤΣΟΥΡΕΚΗΣ Χαράλαμπος
 - ΤΣΙΟΥΡΗΣ Χαράλαμπος
 - ΧΑΡΩΤΗΣ Νικόλαος
- 56 φίλων μου που βία
46 στην Αράχωβα(Καρυές)
10 οι τραυματισθέντες.

ΛΕΡΟΣ 2008: Στο Λακκί της Λέρου, εγώ με την κόρη μου τη Μαριούλα η οποία ,με την οικογένειά της, μόνιμα ζει στην Αυστραλία και με τον φίλο μου και καλό παλιό,στη Χωροφυλακή, συνάδελφο Μανώλη Πιτταροκόλη ,μόνιμο κάτοικο της νήσου Λέρου.

μου και φίλοι στη Σχολή Χωροφυλακής ήταν για να ακολουθήσουν και άλλοι στις 22-9-1946 οι οποίοι, σε κάποιες στροφές δρόμου κοντά στο όμορφο χωριό την Αράχοβα(Καρυές) Σπάρτης, σε ενέδρα ανταρτών και δίπλα μου άλλοι 11 συνάδελφοι έπεσαν νεκροί και εμείς οι εναπομείναντες « κουφάρια» φίλων μαζεύαμε.Και αμέσως μετά σε διάστημα δύο μηνών από την πρώτη στην Αράχωβα επίθεση (23-11-1946) στο Βασαρά της Σπάρτης 17 συνάδελφοι άφησαν την τελευταία τους πνοή και πολλοί δρόμοι αθώο αίμα φίλων μου γέμισαν χώρια που δυο-τρεις τραυματίες (Χρήστος Βασιλείου, Μανώλης Πιτταροκοίλης και Κρικώνης Δημήτρης) από του χάρου τα δόντια γλύτωσαν ιδιαίτερα ο Χρήστος Βασιλείου με πολλαπλά τραύματα και τους οποίους σε αμπέλια τους κρύβαμε και κρυβόμαστε για να γλυτώσουμε την άδικη σφαγή μας.

Πολλά λοιπόν τα δάκρυα και ανείπωτες οι συμφορές προκατόχων συναδέλφων σας και ως εκ τούτου όσοι από μας ζωντανοί μένουμε δεν είναι δυνατόν να ξεχάσουμε τα όσα ανεπάντεχα μας βρήκαν ιδιαίτερα στους πρώτους μήνες εξόδου μας από το Σχολή (1946) και δεν ξεχνάμε νεκρούς αλλά ούτε και τους σημερινούς συναδέλφους για τους οποίους όλοι μας προσευχόμαστε και εσείς πιστεύω το ίδιο κάνετε στο να βρίσκεται δίπλα τους ο προστάτης αυτών των παιδιών, ο Άγιος Αρτέμιος, αλλά και ο ίδιος ο Θεός!

Στρατηγέ με καλή πρόθεση απάντησα στα όσα μου «καταμαρτυρούσατε» στην "απαράδεκτη", για σας, κάποια γραφή μου.

Και στην ηλικία που εγώ βρίσκομαι(στην οποία εύχομαι και εσείς κάποτε να φτάσετε) δεν θέλω να συνεχίσω αντιπαραθέσεις μαζί

σας προς δε, με χαρά θα δεχθώ ξανά κάποιο τηλεφώνημα σας όμως αν αυτό γίνει μη μου κλείσετε πάλι απότομα ακόμη και αν ως γέρος που είμαι πω σε σας και καμιά χαζομάρα μου.

Να είστε πάντα καλά και να αγαπάτε την Αστυνομία όσο την αγαπά και ο, εξ Ανθυπασπιστών, Μοίραρχος. Οι σημερινοί συνάδελφοι δεν χρειάζονται περισσότερη ειλικρινή αγάπη!!

Δημοσιεύτηκε στον " Ταχυδρόμο" την 27 Νοεμβρίου και την 1^η Δεκεμβρίου 2019 στη «Ροδιακή», αντίστοιχα.